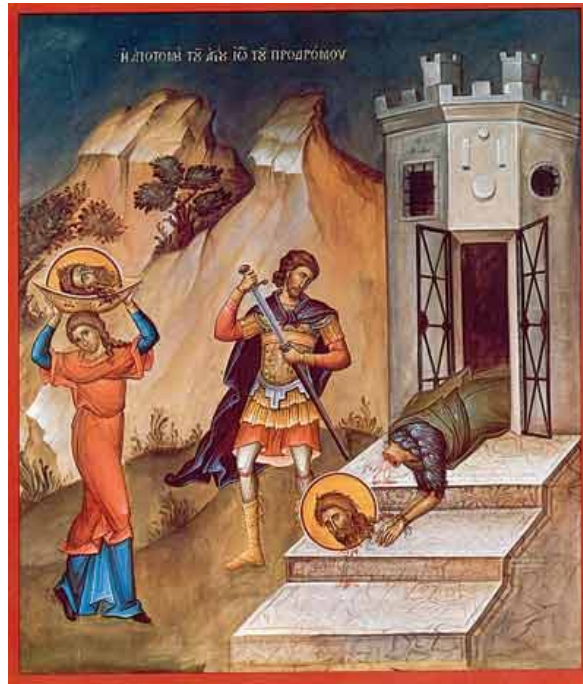

PREDICĂ LA PRAZNICUL TĂIERII CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan a zis: "...eu sunt glasul Celui ce strigă în pustie: îndreptați calea Domnului, precum a zis Isaia proorocul!"

Frați creștini,

Din cele mai vechi timpuri oamenii cei buni și vestiți aveau obiceiul ca înainte de moarte să dea învățături copiilor, rudeniilor, prietenilor și să rânduiască din cele agonisite pentru fapte bune. Îi învăța cum să păzească obiceiurile bune, cum să împartă săracilor milostenia pentru sufletele lor și numeau chiar cui să le dea pe ele. Toate acestea pricinuiau multă jale și durere mai ales copiilor și celor mai de aproape pentru că vedeau că se despart de viață și de lumea aceasta și pleacă într-o lume necunoscută de unde nu se vor mai întoarce niciodată.

Așa a făcut Patriarhul Avraam, Isaac, Iacov, așa a făcut David, învățând pe fiul său Solomon să aibă frică de Dumnezeu și să păzească legea Lui. Așa a făcut Tobie și toți dreptii și plăcuții lui Dumnezeu. Acest lucru l-a făcut și Sfântul Ioan Botezătorul, marele prooroc, a cărui prăznuire o pomenim astăzi. Sfântul Ioan, după ce a fost prins de Irod împăratul, a fost dus în temniță, unde a stat un an de zile. Când a simțit Ioan că i se apropie sfârșitul lui și că Irod vrea să-i taie capul, a învățat pe ucenicii săi de cine să asculte după plecarea sa. Și a trimis doi din

ucenicii săi la Domnul Hristos și i-a zis: "Tu ești Cela ce trebuia să vină sau să așteptăm pe altul?"

Iar Iisus răspunzând le-a zis lor: "Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce auziți și vedeți; orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii se curățesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește!" Și chiar în timpul acela a făcut Domnul Hristos multe minuni înaintea ucenicilor lui Ioan.

Sfântul Ioan știa sigur că Iisus era Acela care trebuia să vină, că doar el îl botezase, el văzuse Duhul Sfânt în chip de porumbel și auzise glasul Tatălui Ceresc care L-a mărturisit ca pe Fiul Său cel iubit.

Dar întrebarea aceasta a fost pusă pentru ucenicii lui ca ei să audă mai clar și să vadă minunile lui Iisus. Și a mai vrut Sfântul Ioan să trimită pe ucenicii săi la Domnul Hristos, fiindcă se apropiase timpul să se despartă de lume și să se ducă cu sufletul în iad, să propovăduiască și acolo venirea lui Hristos care izbăvește sufletele celor care vor crede în propovăduirea Lui, căci Domnul Hristos va veni și se va pogori în temnițele iadului, ca să-i scoată și pe cei de acolo la fericire, la învierea Sa.

Să vedem acum în ce chip a fost dus Sfântul Ioan în temniță și pentru ce a fost capul lui tăiat de Irod. Împăratul Irod cel mare, acela care împărățea în vremea nașterii lui Iisus Hristos și care a tăiat 14.000 de prunci, nădăjduind că va ucide și pe Iisus, acest Irod zic, avea patru copii. Pe unul îl chema Filip, pe altul Isanie, altul Avilenie și pe cel din Evanghelia de astăzi îl chema Irod, după numele tatălui său. Acești patru frați, după moartea tatălui lor, au împărțit țara în patru părți și domnea fiecare pe partea sa.

Acest Irod era mai răutăcios și s-a ridicat cu război asupra fratelui său, Filip, luându-i partea de avere și soția, pe care o chema Irodiada. Dacă a luat-o pe Irodiada, femeia fratelui său, o ținea în loc de nevastă, iar pe soția lui adevărată a izgonit-o. Aceasta s-a dus la tatăl ei, Areta împăratul, căci era fată de împărat, și i-a spus toate câte i-a făcut Irod, bărbatul ei. Areta împăratul s-a răsculat cu oaste asupra lui Irod, i-a prădat țara și i-a omorât mulți oameni, răzbunându-se asupra lui Irod pentru fiica sa. Dar Irod, cel fără de rușine, trăia înainte cu soția fratelui său, Filip.

Sfântul Ioan Botezătorul, care era trimis de Dumnezeu în lume ca să pregătească inimile oamenilor cu învățătura Sa, îl muștra pe Irod pentru fărâdelegea aceasta mare și-i zicea: "Nu ți se cade ție, o Iroade, să ții femeia fratelui tău, Filip!" Pentru aceste cuvinte s-a mâniat Irodiada și vrea ca să-l omoare, dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan și-i cinstea ca pe un om mare și vestit. El știa că este un sfânt, un drept mare, iar pe sine se știa vinovat de călcarea legii pe care o învăța Sfântul Ioan.

După ce Sfântul Ioan a botezat mulțime de oameni, Irod a trimis pe unul din boierii lui să-l cheme pe Ioan la el, să-i spună să se oprească și să nu mai vorbească despre păcatul lui în public, că altfel va fi rău de el. Dar Ioan a răspuns către solul lui Irod: "Du-te de spune împăratului tău că nu am vreme acum să vin, pentru că mai întâi trebuie să fac voia lui Dumnezeu, nu a oamenilor. Mai întâi trebuie să arăt lumina celor cu ochi, nu celor orbi. Va veni însă o vreme când voi veni nechemat înaintea împăratului tău care face fărădelege și-i voi da pe față toată ticăloșia lui".

Aceste cuvinte ale lui Ioan au fost duse de boierul acela și spuse lui Irod. Iar Irod le-a înghițit pe toate ca pe niște pilule amare, fiindcă nu era voia lui Dumnezeu ca să moară atunci Ioan.

După ce a propovăduit Ioan Botezătorul pe Fiul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii și după ce a împlinit toată taina mântuirii noastre s-a dus singur înaintea împăratului Irod și i-a zis: "Ce amestec are întunericul cu lumina, sau pentru ce ai trimis tu, care calci legea, la mine învățătorul legii?" La aceste cuvinte, Irod s-a rușinat și i-a zis: "Te rog să încetezi, Ioane, de a mă mai batjocori!" Ioan a răspuns: "Eu am venit pe lume să mărturisesc Adevărul, să condamn fățarnicia, să dau pe față păcatele lumii, ca să se lase fiecare de fărădelegea sa".

Atunci, Irod s-a mâniat și a poruncit ostașilor să-l ia pe Ioan și să-l închidă în temniță. Ostașii l-au legat de mâini și astfel Sfântul Ioan Botezătorul s-a văzut în temnița cea rece, temnița palatului lui Irod, unde a stat un an de zile.

În acea vreme, împărații aveau obiceiul ca de ziua nașterii lor, să facă mari petreceri. De aceea și Irod, când s-a împlinit ziua nașterii lui, a pregătit o mare petrecere boierilor cu băuturi și mâncăruri alese, jocuri și muzică, ca să-și veselească fiecare trupul, așa cum pofteste. Cu acest prilej, diavolul a pus îndemn în mintea și inima Irodiadei, să-și trimită fata, pe care o avea cu Filip, fratele lui Irod, să joace la masă înaintea împăratului și a tot poporul adunat acolo pentru ca să îndulcească și să veselească inima lui Irod. Să-l facă să aibă multă dragoste către dânsa.

Știind Irodiada și cu diavolul că nici o patimă nu este mai rea ca să-l orbească pe om și să-l pornească spre crimă ca beția, a așteptat ticăloasa, mai întâi să mănânce și să bea bine, apoi a trimis pe Salomeea să joace în fața împăratului. A împodobit-o cu veșminte scumpe, transparente, i-a pus cercei în urechi, inele, brățări și mărgelile, parfumuri și unsori vrăjite. A pornit apoi în sala cu ospățul și în ritmul muzicii a început să joace în fața lui Irod și a boierilor adunați. În jocul acesta au înfierbântat-o duhurile necurate încât n-a mai ținut seama de nici o rușine și a început să arunce după ea veșmintele în timpul jocului, rămânând aproape goală în fața mesenilor. Irod împăratul, aprins de duhul curviei, așa cum se înfierbântă mulți ticăloși în

zilele noastre, care asistă la astfel de jocuri, a făgăduit atunci cu jurământ că-i va da jucătoarei aceleia orice îi va cere, chiar și jumătate din împărăția lui.

Atunci vicleana fată, care era stăpânită de diavolul, s-a dus repede la mama sa s-o întrebe ce să-i ceară. Iar mama sa i-a zis: "Lasă jumătate din împărăție ce ți-a făgăduit, cere capul lui Ioan Botezătorul, că dacă va pieri el, toată împărăția lui Irod este a noastră, nu doar jumătate, atunci tot binele îl vom avea, viețuind fără nici o supărare. Iar dacă va trăi Ioan, vom fi lipsiți de toate și vom ajunge de râsul lumii. Deci du-te repede, grăbește-te, până nu se trezește Irod și să nu se căiască că a făcut jurământ".

Auzind aceasta, Salomeea, fiica Irodiadei, s-a dus și a cerut capul lui Ioan Botezătorul. Când a auzit Irod ce a fost în stare să ceară, s-a mâhnit foarte tare, fiindcă nu vrea să-l omoare, pentru că-l știa om drept. Acum sta nemișcat și foarte îngândurat, bietul Irod, ca o corabie bătută de vânturi, neștiind ce să facă. Ceea ce-l strângea de grumaz mai mult era jurământul pe care-l făcuse și nu putea să și-l retragă, fiind mai ales cuprins de patima curviei, căci bine zice înțeleptul Solomon: "vinul și femeia iau mințile omului". Așa și Irod, cu aceste patimi și-a pierdut capul.

A poruncit apoi Irod ca imediat să fie adus capul Sfântului Ioan Botezătorul pe o tavă la masa lui, înaintea tuturor boierilor. Jucătoarea, care abia aștepta aceasta, a cerut să i se dea imediat capul sfântului ca să-l ducă mamei sale, Irodiada, să-l vadă cu ochii ei, fiindcă ea se temea de două lucruri: una, știind că Ioan, ca mare sfânt, după tăiere, s-ar putea să învieze și le va pierde cu puterea sa, iar alta, ca nu cumva să taie pe altul în locul lui, iar pe Ioan să-l slobozească.

După o veche tradiție, se spune că Irodiada, după ce a primit capul sfântului, a luat un ac și a străpuns limba Sfântului Ioan, hulindu-l zicând: "Aceasta este limba care nu mă lăsa în pace și mă batjocorea pe mine în fața poporului". Pe când ticăloasa făcea aceasta, tot tradiția spune că sfântul a deschis gura și încă o dată i-a strigat cuvinte aspre: "Să știi că tot nu-ți este îngăduit să trăiești cu fratele soțului tău!"

Văzând aceasta, Irodiada a poruncit ostașilor să fie străjuit capul sfântului, iar trupul să fie îngropat fără cap. Irodiada, Salomeea și ceilalți făcători de rău, s-au bucurat de moartea Sfântului Ioan dar o altă parte din oaspeți s-au întristat în urma acestui mare păcat al crimei făcută fără de dreptate.

Dumnezeu însă a răsplătit cu pedeapsă aspră pe acești nelegiuți și în viața aceasta și în cealaltă veșnică, căci și-a luat fiecare plata după cum a făcut. Pe Salomeea, jucătoarea cea desfrânată, a înghițit-o pământul de vie; Irod și Irodiada au fost prinși și legați de împăratul

Romei de atunci și duși în surghiun, unde au murit în chinuri grele. Averele lor, aurul și bogățiile lor au fost luate și împărțite.

Iată deci, să nu ne jucăm cu jurământul, căci mare rău ne facem sufletului nostru. Prin jurământ, omul se poate lepăda de credință, de Dumnezeu și vine pedeapsă mare peste cei care se jură și peste cei care jură, așa cum au mulți obiceiul să se jure pe icoane, pe Sfânta Evanghelie, pe Sfânta Cruce, pe numele lui Dumnezeu.

Iată ce grăiește prorocul Zaharia: "Am văzut o seceră lungă de 20 de coți și lată de 10 coți și Dumnezeu mi-a zis: Aceasta iese de la fața lui Dumnezeu și intră în casa celor ce se jură pe numele lui Dumnezeu, de-i pierde și-i sfârșește!"

Să fugim și noi de jurământ pentru că cel ce jură sau pune pe altul să jure este ucigașul sufletului său. Păcatul acesta a adus pieirea lui Irod pentru că s-a jurat fetei aceleia jucătoare și de rușinea lumii, Irod s-a ținut de jurământ.

Cine jură ca să scape de rușinea lumii, de necazurile acestei vieți trecătoare nu va scăpa de osânda cea veșnică. Toate aceste nelegiuiri din casa lui Irod au izvorât din patimile păcătoase ale acestui rege. Ioan și Irod stau față în față și astăzi înaintea noastră. Ioan Botezătorul întruchipează pe omul lui Dumnezeu, pe trimisul și apărătorul legii Domnului. Irod este călcătorul legii lui Dumnezeu. Ioan se poartă ca un sfânt smerit și ascultător de Dumnezeu, dar aspru cu sine însuși și cu păcătoșii. Irod se poartă ca un pătimaș nelegiuit, sângheros, bețiv, desfrânat și ucigaș, unul este curat ca un înger, reprezentând virtutea cumpătării în toată frumusețea ei, celălalt este murdar ca un demon, înfățișând lipsa de cumpătare cu toate urmările ei rele.

Toate virtuțile își au valoarea și frumusețea lor morală și socială. Se pare însă că, nici una nu are rol familial și social mai însemnat decât cumpătarea. Prin cumpătare înțelegem virtutea de a ne mulțumi cu ceea ce este strict necesar pentru viața noastră și de a ne înfrâna de la toate poftele și lucrurile păgubitoare. Omul cumpătat își pune frâu plăcerilor și poftelor vinovate. Nu se lasă biruit și robit de ispitele cărnii sau de amăgirile patimii înșelătoare. Creștinul adevărat știe că cine luptă se înfrânează și numai cine se înfrânează biruiește și se încoronează. Cumpătarea este virtutea morală obligatorie pentru toți creștinii, poruncită de Mântuitorul și urmată de El și de toți sfinții.

"Luați aminte de voi înșivă, grăiește Domnul Hristos, să nu se îngreueze inimile voastre cu mâncare și băutură peste măsură". Creștinul adevărat trebuie să fie măsurat în toate, să nu lase poftele fără frâu și toate dorințele să le stăpânească.

Să fim stăpâni pe noi și nu robi, să nu ne stăpânească nici o patimă, pe toate să le avem legate și distruse. Să fim totdeauna treji, căci repede pot încolți astfel de buruieni care pot otrăvi sufletul și trupul nostru.

Cumpătarea este cea mai bună doctorie pentru sănătatea sufletului și a trupului. Ea constă mai întâi în înfrânarea poftelor, în oprirea excesului, în stăpânirea patimilor de mâncare, de băutură, îmbrăcăminte, chiar mânie, înjurături, drăcuiei, vorbire multă fără rost, glume proaste și multe altele. Omul cumpătat dă ordin dorințelor lui. El dictează, ordonă, stăpânește cu asprime plăcerile și astfel se înalță la adevărata personalitate a omului creștin, adevăratul model după credința și învățătura lui Hristos.

Lipsa de cumpătare îi aruncă pe cei mai mulți oameni în cele mai grele mizerii materiale și morale. Îi aruncă în destrăbălare, lux, curvii și preacurvii, jocuri de noroc, beție și vrăjitorie. Din cauza acestora foarte ușor ajung în spitale și în case de nebuni, în temnițe și în ruina trupului și a sufletului. Dacă privim cu atenție trupurile bețivilor, desfrânaților, risipitorilor și bolnavilor din cauza acestor patimi, ne putem convinge câtă mizerie este în lume.

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, printre celelalte virtuți de căpetenie, ne poruncește, dacă vrem să ne mântuim, să avem această virtute a cumpătării.

Fără cumpătare nu există bunăstare, nici progres, nici viață morală. Chiar și în păgânism cumpătarea este socotită fundamentul virtuților morale și mijlocul cel mai bun pentru a gusta plăcerea cea mai mare. Din cumpătare se nasc și alte virtuți morale: cinstea, modestia, bunătatea, fecioria, blândețea, seriozitatea. Unele mai laudabile decât altele.

Acolo unde nu este cumpătare își găsesc culcuș toate patimile și toate relele mai mari: beția, desfrâul și omorul. Beția este mama desfrâului și băutura morții. Cine trăiește necununat cu mai multe femei sau femei cu mai mulți bărbați, la moarte bea atâtea pahare amare cu câți a desfrânat.

În stare de beție, oamenii fac fapte urâte, zic vorbe murdare iar când se trezesc, se rușinează, regretă, plâng, dar e prea târziu. Câți părinți nu zic vorbe grele și rușinoase în fața copiilor când sunt beți! Câți nu fac păcate urâte și grele în fața lumii, iar când se trezesc nu le mai vine să dea ochii cu lumea! Religia creștină oprește și osândește amarnic beția. Împreună cu necumpătarea, o numără printre faptele rele ale trupului, în timp ce cumpătarea o numără printre faptele duhului.

Creștinii sunt îndemnați și obligați să se ferească de societatea bețivilor și de idealurile lor; beția duce pe oameni la sărăcie, batjocură, ceartă, zăpăceală, nebunie, necredință și gâlceavă. Tot beția îi duce la plângere, la moarte și la pierderea Împărăției lui Dumnezeu. În casele

bețivilor intră vaiul și oftatul, ca după mușcăturile înveninate ale șerpilor. În casele bețivilor intră sărăcia, tânguirea și blestemul. Acolo e jale și sânge vărsat ca și în casele ucigașilor.

Beția nu stinge totuși setea, așa după cum îmbuibarea nu satură poftele, ci le face mai nesățioase. Beția ca și îmbuibarea naște mizeria și sporește nefericirea în lume. În fiecare pahar dus la gură bețivul bea lacrimile, sângele și viața soției și a copiilor lui și, în loc să facă din trupul lui o biserică a lui Dumnezeu, își batjocorește trupul și-l ruinează.

În Vechiul Testament bețivii erau omorâți cu pietre, iar în Noul Testament se spune limpede că bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu se trezesc la pocăință, dacă nu se leapădă de această patimă înainte de moarte, chinurile iadului îi așteaptă.

Profetul Ioil strigă și el cu tărie: "Deșteptați-vă, bețivilor, și plângeți, lepădați-vă de faptele cele fără de roadă ale întunericului și urmați legea Domnului!"

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este un strigăt peste veacuri împotriva destrăbălării, împotriva luxului, a îmbuibării, a desfrâului, a beției, a omorului și a tuturor păcatelor care izvorăsc din lipsa de cumpătate. E un strigăt de alarmă împotriva femeilor nelegiuite care se îmbracă pentru a deveni cele mai primejdioase curse ale bărbaților în ispita desfrânării. Femeile care se vopsesc făcându-se ca niște măști, ca și Salomeea, care a dansat în fața lui Irod, atrăgându-l în păcatul curviei, au mare păcat, mai ales dacă pătrund și în Sfânta Biserică.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este un strigăt împotriva bărbaților necinstiți și a preacurvarilor care-și lasă soțiile cu care sunt cununați la biserică și preacurvesc amăgind și veselind, forțând și amenințând pe multe femei cinstite în serviciile lor. Așa procedează mulți șefi, bătându-și joc de neamul creștinesc. Este vai de ei, de casa lor, de sufletul și de copiii lor, dacă îi au. Această sărbătoare este un strigăt împotriva celor ce se căsătoresc rudenii.

O creștină și-a adus de la țară sora sa, a ajutat-o să-și facă liceul, să-și ia serviciu și după puțin timp aceasta i-a luat bărbatul. Biata femeie, cu lacrimi în ochi, a trebuit să plece din casă și să se duc aiurea. A făcut un bine și s-a ales cu un rău. O mamă a trebuit să plece de acasă ca să-i rămână fata cu tatăl ei. Aceasta, ca și Irodiada, a crescut-o fără rușine și aceasta a fost urmarea.

Mari și grele păcate sunt în lume! Se căsătoresc veri cu verișoare, rudenii apropiate care nu mai țin seama de nimic, nu vor să mai știe de rușine și trec peste toate, amăgesc, înșeală și pe preoți, trăind în păcatul curviei, târziu, după ce fac copii handicapați, își dau seama de păcatul în care au trăit atâta vreme. Sărbătoarea de astăzi este împotriva bețivilor, a criminalilor, este un strigăt de chemare la cumpătate, la simplitatea creștină, la virtuțile și morala creștină. Să ne ferim cu toții de duhul casei lui Irod, de petrecerile, jocurile și bețiile lumii, să ne ferim de

izvorul acesta al fărădelegilor care se revarsă cu multă furie peste sufletele creștinilor din veacul nostru.

În acest izvor de fărădelegi s-a înecat aproape tot tineretul nostru creștin. Părinți, aveți grijă de copii, stați împrejurul lor, căutați și vedeți pe unde umblă, cu cine sunt în legătură și ce păcate fac! Veți da seamă de ei înaintea lui Dumnezeu! Nu e de ajuns că i-ați adus pe lume, trebuie să-i învățați sfânta credință, să-i aduceți în Împărăția cerului prin învățăturile sănătoase ale Bisericii. Vai de cei ce nu înțeleg să se întoarcă la Dumnezeu!

Există mulți oameni care strigă în gura mare că nu este păcat a juca, a petrece în cheful, a face petreceri cu beții și muzică, că nu este păcat a se împodobi cu fel de fel de podoabe lumești, că nu este păcat a se îmbrăca după moda lumii destrăbălate, că nu e păcat a privi filme și reviste pornografice, a privi la televizor programe imorale. Iată, luați aminte, să nu ziceți că nu vi s-a spus. Sărbătoarea Tăierii capului Sfântului Ioan ne amintește de toate acestea. Din cauza acestor urgii, omenirea a suferit mult. Nimeni să nu spună că nu sunt păcate aceste distracții, aceste rele. Fiecare să cerceteze mai bine și să vadă câte victime cad și astăzi din cauza acestor nelegiuiri. Diavolul a reușit să-i ducă pe mulți pe aceste căi greșite ca să-i prindă în ghearele lui.

În războaiele trecute, inamicul pune pe la răspântii de drumuri, indicatoare cu înțeles mincinos. Scria pe table că drumul acela duce undeva, și de fapt, ducea în tabăra lor, a vrăjmașilor. Cei care urmau acelor indicatoare ajungeau la moarte sigură. Așa face și vrăjmașul diavol cu noi. El a împănat toate răspântiile vieții noastre cu înșelăciuni, cu păreri mincinoase despre lume, despre viață. Mulți spun "să ne trăim viața"; un bețiv, luând o sticlă cu băutură striga: "aceasta e viața". Pentru el sticla cu băutură era viața.

La moarte, toți vor vedea că au fost înșelați de diavolul luându-se după indicatoarele lui. Viața noastră sufletească are două căi adevărate: calea vieții și calea morții. Calea vieții este cea cu Iisus, cu Dumnezeu, căci El este izvorul vieții, a luminii și al fericirii. Calea morții este calea întunericului, a păcatului, a demonilor, căci ei sunt izvorul răului și al pieirii sufletești și trupești.

Diavolul îi atrage pe oameni cu fel de fel de minciuni pe căile rătăcirii. El pândește pas cu pas calea vieții noastre și încearcă să ne abată din calea Domnului. În lume sunt trei categorii de oameni: oamenii lui Dumnezeu, ai necuratului și oameni care stau la răspântii, nehotărâți. Aceștia din urmă, care se iau după tăblițele mincinoase, ajung la el, la întunecat, făcându-se ca el.

Cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, care se hotărăsc să trăiască viață curată și se leapădă de păcate, intră în tabăra luminii, a credinței, a lui Dumnezeu, a mântuirii.

Când Patriarhia noastră a editat Noul Testament, un credincios a luat două, cu gândul ca unul să-l vândă altcuiva. Din întâmplare a dat peste un bețiv, dispus să-l cumpere. În clipa când să-i dea cartea, a sosit un argat, un propovăduitor al necuratului strigând în gura mare: "Mă, ce faci, aceasta este o carte pocăită, fugi de ea!" Omul a lăsat în grabă Noul Testament, și-a luat banii înapoi și cu ei a fugit în cârciumă, mulțumit și liniștit că scăpase de "rătăcire", săracul.

Așa lucrează vrăjmașul sufletelor noastre în fel de fel de chipuri. Dacă te lași de unele păcate, imediat ești numit pocăit, sectant. Să nu ne speriem de aceste guri murdare pentru că aceștia sunt argații necuratului. Să suferim orice pentru numele Domnului, căci pentru suferință au câștigat sfinții Împărăția cerului. Cine nu vrea să sufere nimic, nici băți, nici hule, nici închisoare, nici boală, acela nu se mântuiește.

Aici, în această viață este luptă, de aceea ne chemăm biserica luptătoare. Suntem în luptă, iar cei care biruiesc se mântuiesc. Însuși Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a suferit ca să ne arate că suferința este drumul care duce la fericirea veșnică. Prin suferință dovedim că-L iubim pe Dumnezeu. Te-a bătut cineva pentru numele Său? Ai luat măcar o palmă pentru credința în El? Sau pentru că mergi la Biserică? El și-a dat tot sângele pentru noi!

Ai vărsat sânge pentru păcate, ai vărsat sânge pentru poftă, ai primit băți pentru bărbat că ți-a plăcut, pentru copii, pentru câte și câte în lumea aceasta. Dar pentru Hristos că ne-a iubit, ai primit vreo palmă? Când va veni timpul lepădării, ce-ai să faci? Va fi greu atunci.

Rugăciune

Să ne rugăm și noi la Dumnezeu, să ne întărească El Milostivul în toate zilele noastre, în viața aceasta și în toate necazurile noastre.

Să rugăm pe Sfântul Ioan Botezătorul care a murit ca un mare mucenic, să fie fierbinte rugător și pentru sufletele noastre, ca și noi să ajungem la limanul mântuirii și al fericirii veșnice. Amin.